

Arrest

nr. 93 872 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die *loco* advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 22 augustus 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 6 december 2011 ontvankelijk.

1.3. Op 13 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 17 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[R. H.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Irak
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.07.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [R. H.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 13.08.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van “*de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Aangaande de motiveringsplicht

Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De tegenpartij is van mening

- *"dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit*

Of

- *Dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het blijkt uit de bestreden beslissing de tegenpartij deze beslissing niet correct heeft gemotiveerd, omdat twee verschillende mogelijkheden gegeven worden. Dit is duidelijk, omdat het woord "of" wordt gebruikt.

Hoe kan verzoeker verstaan, welke reden werd gekozen door de tegenpartij, als deze het woord "of" gebruikt? Het wordt niet concreet aangeven in de beslissing voor welke van de aangegeven redenen de aanvraag tot machtiging van verblijf voor ongegrond werd verklaard.

Deze motivering is onaannemelijk. De tegenpartij heeft dus een inbreuk begaan tegen de motiveringsplicht.

[...] Aangaande de zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het blijkt uit de aanvraag, die verzoeker heeft ingediend, zoals uit de medische attesten, die verzoeker met de aanvraag en ook later aan de tegenpartij heeft overmaakt, dat verzoeker een fysieke (ziekte aan de botten en zijn oog) en psychologische (posttraumatisch stresssyndroom) heeft.

Zo is in de diverse medische berichten sprake van het posttraumatisch stresssyndroom (zie stuk 2, 3 en 4) en van een niet- gediagnosticeerde maligniteit in zijn botten/beenderen (stuk 5).

Uit stuk 8 blijkt ook dat het leven van verzoeker in gevaar is in het geval van een onderbreking van de behandeling (stuk 8), en dat een hospitalisatie nodig werd (stuk 10 en 11).

In de bestreden beslissing is er geen sprake van het risico bij een onderbreking van behandeling. "Een motivering die volledig voorbij gaat aan expliciete waarschuwingen m.b.t. (...) de gevolgen van een tijdelijke onderbreking van de behandeling, geeft blijk van een manifest gebrek aan inzicht in de zaak" (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 32.516, 9 oktober 2009).

In het verslag van de arts-adviseur is er geen sprake van zijn fysieke ziekte, hoewel deze verklaard de informatie over deze ziekte te hebben ontvangen.

De tegenpartij moet bij het nemen van de beslissing rekening houden met alle gegevens van het dossier en alle stukken.

Er kan dus geen sprake zijn van een zorgvuldige voorbereiding en een correcte feitenvinding, omdat de fysieke ziekte niet in overweging genomen werd.

De tegenpartij heeft de verplichting alle feitelijke gegevens in overweging te nemen. Dit is op manifeste wijze niet gebeurd. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werd dur niet door te tegenpartij gerespecteerd.

Ook om deze redenen moet de bestreden beslissing worden nietig verklaard.

Daarenboven moet men constateren dat de arts-adviseur verzoeker nooit heeft gezien, en om deze reden de maligniteit in de beenderen niet kon onderzoeken. Omdat sprake is van een ongediagnosticeerde maligniteit, voor die men een behandeling buiten Iraq voorstelt (stuk 5), was het noodzakelijk verzoeker tenminste een keer te onderzoeken.

Ook om deze reden bestaat een inbreuk van het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt in de bestreden beslissing immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt verwezen door de verschillende door verzoeker overgemaakte medische stukken, doch geoordeeld dat hieruit geen ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De ambtenaar-geneesheer licht tevens toe om welke redenen hij hiertoe besluit.

Verzoeker leest de motivering van de bestreden beslissing zo dat daarin twee verschillende mogelijkheden worden gegeven, gelet op het gebruik van het woord "of", en betoogt dat niet wordt aangegeven voor welke van de twee aangegeven redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. Uit een gezamenlijke lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 augustus 2012 waarop deze beslissing is gesteund, blijkt evenwel op duidelijke wijze dat wordt bedoeld dat geen van de vermelde situaties zich voordoet, met name dat er sprake is noch van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Zo wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer gesteld dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling volstaat het, gelet op het gebruik van het woord "of", dat één van de daarin voorziene situaties zich voordoet opdat een verblijfsmachtiging op medische gronden wordt toegekend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer – en bij uitbreiding verweerder – van oordeel was dat geen enkele van

deze situaties zich voordeed. In de bestreden beslissing zelf wordt ook nog eens herhaald dat het aangehaalde probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan, gelet op wat voorafgaat, niet in redelijkheid aanvoeren dat uit de bestreden beslissing niet op duidelijke wijze blijkt dat verweerder van oordeel is dat geen van de in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties zich voordoet.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient te worden aangenomen dat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker eveneens geschonden acht en waaronder tevens wordt begrepen de door verzoeker aangevoerde schending van de “*verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*” – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing. Deze bepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verweerder baseerde zijn beslissing waarbij de ongegrondheid van de om medische redenen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vastgesteld op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 3 augustus 2012 met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. Dit advies luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22/08/2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Attest (d.d. 25/05/2009) opgemaakt door dr. [A.] in het Engels als ondersteuning van een visumaanvraag waaruit blijkt dat betrokkene een “ongediagnosticeerde maligniteit in zijn beenderen” zou hebben;*
- *Medische getuigschriften (d.d. 26/07/2011 en 16/08/2011) ingevuld door dr. [T.], huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) heeft evenals psychische decompensatie en psychosomatische stressklachten. Hij krijgt hiervoor een medicamenteuze behandeling en psychotherapie;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 8/8/2011) ingevuld door dr. [N.], oogarts, waaruit blijkt dat betrokkene zijn rechter oog verloor na trauma en links een conjunctivitis heeft;*
- *Voorschriften (16/5/2011, 20/06/2011, 16/08/2011, 18/08/2011, 6/9/2011, 16/09/2011, 16/09/2011, 16/09/2011, 14/11/2011, 23/12/2011, 28/12/2011, 28/12/2011, 6/4/2012, 6/4/2012, 4/5/2012, 4/5/2012, 1/6/2012 en onleesbare datum) van dr. [T.];*
- *Voorschrift (zonder datum) van dr. [P.];*
- *Voorschrift (19/07/2011) van dr. [W.];*
- *Voorschriften (d.d. 18/07/2011 en 18/07/2011) van dr. [E.];*
- *Voorschrift (d.d. 10/08/2011) van dr. [N.];*
- *Verslag (d.d. 25/11/2011) van dr. [R.], psychiater, waaruit blijkt dat het gedrag van betrokkene het meest zorgen baart en de hoofdpijn in het verhaal geen centrale plaats inneemt. De medicatie wordt aangepast;*
- *Voorschriften (d.d. 26/10/2011, 25/11/2011, 4/1/2012, 4/2/2012 en 9/2/2012) van dr. [R.];*
- *Doorverwijzing (d.d. 10/02/2012) van dr. [T.] voor een oppuntstelling van de medicatie en evaluatie van zijn psychische toestand;*
- *Geneesmiddelenfiche tijdens een opname (d.d. 17/02/2012);*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 27-jarige man psychische problemen heeft die als PTSS, psychische decompensatie en psychosomatische stressklachten werden omschreven. Door de nevenwerkingen van de medicatie en de onduidelijkheid van de klachten was in februari 2012 een oppuntstelling gepland tijdens een hospitalisatie. We hebben hier geen verslag van.

Op basis van de beschikbare gegevens kunnen we geen ernstige aandoeningen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Verzoeker stelt dat uit de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, en de in het kader van deze aanvraag overgemaakte medische stukken, blijkt dat hij lijdt aan enerzijds een fysieke ziekte

("niet-gediagnosticeerde maligniteit in zijn botten/beenderen" en oogziekte) en anderzijds een psychologische ziekte (posttraumatisch stresssyndroom). Hij betoogt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen sprake is van zijn fysieke ziekte(s) en dat daarnaast er geen sprake is van het risico bij een onderbreking van de behandeling. Wat dit laatste betreft, wijst hij op door hem aangebrachte medische stukken dat zijn leven in gevaar is in geval van een onderbreking in zijn behandeling en dat een hospitalisatie nodig was.

Wat de door verzoeker aangevoerde fysieke ziekte aan zijn botten/beenderen betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker ter staving hiervan een stuk gedateerd op 25 mei 2009 voorlegde van een arts uit Irak waarin wordt bevestigd dat verzoeker lijdt aan een "*niet-gediagnosticeerde maligniteit in zijn botten/beenderen*" ("*undiagnosed malignant in his bones*") en dat hij van mening is dat verzoeker hiervoor niet kan worden behandeld in Irak maar dat hij een gespecialiseerde behandeling vereist in een Europees land. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar dit stuk in zijn advies, zodat dient te worden aangenomen dat hij er rekening mee heeft gehouden bij zijn beoordeling van verzoekers medische problematiek. Bij gebreke van een duidelijke diagnose in verband met deze problematiek door de arts uit Irak of door een van de door verzoeker in België geraadpleegde artsen kan het evenwel niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de ambtenaar-geneesheer deze aangevoerde medische problematiek niet heeft weerhouden als aandoening of ziekte die in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf. De vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden dient zijn aanvraag immers zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het komt aldus aan verzoeker toe de bewijzen voor te leggen van de aandoeningen die volgens hem een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Op de ambtenaar-geneesheer rustte *in casu* geenszins de verplichting om bij gebreke van een duidelijke diagnose zelf een medisch onderzoek van verzoeker te doen teneinde een diagnose te stellen, te meer nu het attest afkomstig uit Irak reeds dateert van mei 2009 en de hierin vervatte vaststellingen niet worden bevestigd door een arts in België waardoor de actualiteit en ernst ervan niet blijken. Gelet op het gegeven dat in de voorgelegde medische stukken geen concrete diagnose blijkt in verband met eventuele bot- of beenderproblemen, rustte er op verweerder, of de ambtenaar-geneesheer, geen verplichting om deze vage problemen niet verder te toetsen aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verder ook nog doelt op zijn oogproblemen blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze eveneens rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker zijn rechter oog verloor na trauma en links een oogontsteking heeft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat deze medische problematiek ten onrechte niet is weerhouden als ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die een machtiging tot verblijf kan rechtvaardigen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat ten onrechte geen sprake is van het risico bij een onderbreking van zijn behandeling, merkt de Raad op dat *in casu* de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat er sprake was noch van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit noch van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land van verblijf. Hieruit volgt dat wel degelijk wordt aangegeven wat het risico is bij een onderbreking van de behandeling, er wordt immers gesteld dat dit geen reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot gevolg zal hebben. De Raad benadrukt dat een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland enkel is vereist indien de aangevoerde aandoening een voldoende ernst heeft in de zin dat deze aanleiding kan geven tot het bedoelde risico in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet die inhoudt dat hiervan *in casu* geen sprake is. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker zelf evenmin concrete gegevens aanbrengt dat hij geen adequate behandeling kan verkrijgen in zijn herkomstland. Hij legde enkel een attest van een dokter uit Irak voor die stelt dat hij een gespecialiseerde behandeling in Europa behoeft voor zijn bot- en/of beenderproblemen, doch uit de voorgelegde stukken blijkt geen medische diagnose op dit punt en de vraag stelt zich of verzoeker werkelijk een behandeling behoeft hiervoor, nu zijn artsen in België deze problemen ook niet hernemen.

Verzoeker stelt, verwijzend naar het door hem in het kader van zijn verblijfsaanvraag overgemaakte medische attest van 25 november 2011, dat zijn leven in gevaar is in geval van onderbreking in zijn behandeling. Dit gegeven vindt als dusdanig evenwel geen steun in het betreffende medische verslag. Hierin wordt immers enkel gesteld dat de medicatie die verzoeker op dat ogenblik nam nogal wat negatieve gevolgen had – op het vlak van het gedrag van verzoeker en waarbij de depressiviteit

gepaard ging met wanhoop, uitzichtloosheid en suïcidaliteit – en dat een medicatieverandering zich opdroeg. Ook wordt er hierbij op gewezen dat de oogcomplicatie moet worden opgevolgd. Tevens stelt de betrokken psychiater dat hij een observatie in een ziekenhuis overweegt indien de toestand niet positief evolueert na enkele maanden. Verder voegde verzoeker ook een attest van dezelfde psychiater van 8 februari 2012 dat er sprake was van een spectaculaire achteruitgang en waarbij werd voorgesteld over te gaan tot een hospitalisatie om de medicatie in een veilige omgeving toe te dienen, om medisch-technisch onderzoek te doen en om de psychosociale [...] meer in een medisch kader te plaatsen. Het attest van verzoekers huisarts van 10 februari 2012 verwijst verder naar voormeld verslag van de psychiater. Verzoeker toont door te verwijzen naar voormelde medische stukken nog niet aan dat de beoordeling van verzoekers medische problematiek door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 13 augustus 2012 dat er op dat ogenblik geen sprake was van een directe levensbedreiging voor verzoeker en dat geen ziekte voorlag zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk, onjuist of kennelijk onredelijk is.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Enige schending van het proportionaliteitsbeginsel kan aldus evenmin worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoeker voert verder nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Een concrete toelichting in het middel van de wijze waarom de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou hebben geschonden, ontbreekt evenwel. Verzoeker weerlegt het motief in de bestreden beslissing dat een terugkeer naar het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS